

Forfatter: Drachmann, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Drachmann, Andreas Georg ; Drachmann, Clara Josephine FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1887-06-30)

Citation: Drachmann, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Drachmann, Andreas Georg ; Drachmann, Clara Josephine FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1887-06-30)", i *Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem*, Gyldendalske Boghandel -Nordisk, s. 252. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991800-000-shoot-L0019918000000094.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Dronningens Vej 26.
Frederiksberg.
30 Juni 87.*

Kære begge To!

Idag Kl. 1 1/2 fik vi en lille (stor) Dreng. Baade Emmy og Fyren befinder sig vel — og jeg er glad over at det nu er overstaet, og godt overstaet.

Tak for sidst
og hjærligste Hilsner
Eders hengivne
Holger Dr.

Om Foraaret 1887, medens Emmy ventede dette sit yngste Barn (Povl Drachmann) blev hun angreben af en meget haard Lungebetændelse og laa mange Dage mellem Liv og Død. Hun var egentlig kun Rekonvalescent, da Drengen blev født, men kom godt over Fødslen og vandt forholdsvis hurtig Kræfter, da den var overstaet.

Paa dette Tidspunkt, under Emmys Sygdom, var det, at Holger en Sommeraften traf „Edith“ for første Gang.

Om Efteraaret flyttede de (Holger med Familie) ind i et Pensionat i Voldkvarteret, da de lænkte paa enten at rejse til Udlandet eller at flytte paa Landet. De to smaa Dreng, Jens og Svend, blev midlertidigs. 253sat i Skole; og her blev lille Svend smittet med Skarlagensfeber. Paa Grund af, at de boede i Pensionat og med temmelig indskrænket Plads, raadede Lægen dem til at sende ham paa Blegdamshospitalet. Hans Tilstand blev hurtig haabløs, og han døde jeg tror d. 6te Decbr. Han var saadan en prægtig lille mandig Gut og saa ihærdig i alt, hvad han foretog sig. Det var de Børns store Lyst at tegne; men Jens havde større Anlæg end lille Svend. Prøvede de saa f. Ex. paa at tegne Heste, og Jens's Heste mere lignede rigtige Heste end Svends, kunde Svend blive ved at prøve om og om igen, til hans Hest blev ligesaa „livagtig“ som Jens's. Det var os alle en stor Sorg, at den dejlige Dreng blev os berøvet. For Holger og Emmy var Slaget frygteligt — og om deres Sorg vidner Holgers gribende Digt: „Til min lille Søn Svend, den 10de December, den Dag han blev begravet.“

(Findes i „Digte fra Hjemmet“. 1921. S. 48).

Den mørke Kvartermester fulgte os ind
i Hospitalets Kapel,
aldrig jeg glemmer, saa længe jeg lever,
denne Decemberdags Kvæld!

Stormende Vind og styrtende Regn,
og rundt om os Børnenes By:
inde i Epidemi-Hospitalets
Lighus søgte vi Ly!

Den mørke Kvartermester tændte sit Lys,
som Stormen havde blæst ud,
og dér laa Svend, mellem Blomster en Blomst,
hyllet i kridhvidt Skrud!

Der fordredes tre Fjerdingsaar til dit Liv
af din Moders velsignede Skød:
der gik ej en Uge, kun fire Døgn,
og vor dejlige Dreng var død!

Hvad tænker Du mørke Kvartermester paa?
nuvel, Du gør kun din Pligt!
Saa tænker jeg for den sørgende Moder —
o Gud, i et taarefyldt Digt.

Og medens hun strør af den medbragte Kurv
sin Kærligheds Flor paa sin Søn:
saa river jeg vildt af min Urtegaards Blomster
de Rhytmer, som gror i min Bøn!

s. 254 Betragt hende, Svend! saa stærk og saa fast,
saa klejn hun end staar dér, og svag!
Hun rummer dit Liv i uendelig Glæde

fra Fødsdens første Dag!

Hun suger din Sjæl fra det kolde Voks
ind i sit Hjertes Glød:
hun gav Dig saa gerne din Plads igen
i sit velsignede Skød!

Der er ingen Rhythmers slyngede Ord,
som former den Tanke til Sang:
hvorledes ved Kisten en Kvinde staar,
som har født under Smærter engang!

Og ydmyg jeg sænker mit Hoved ned
og ser paa vor dejlige Dreng,
og husker det lyse Hoved, som titted
op fra hans Barneseng!

Det lyse Haar, og det lyse Blik
med Alvor gemt paa dets Bund:
en Mands Karakter i de skælmske Linjer
om den halvt aabnede Mund.

En Sømand, en Haandværker, frejdig Natur,
Et Arbejder-Æmne: o Gud!
og nu er det stivnet i Voksets Maske
paa Dødens brutale Bud!

Nej, Svend! vi vil ikke klage, vi to,
om Hjertet sprængtes itu:
Du béd jo bestandig din Smerte i Dig —
nu gør din Fader, som Du!

Den mørke Kvartermester lukked din Kiste
i Hospitalets Kapel;
din Moder og jeg vi glemmer vel aldrig
denne Decemberdags Kvæld!

Men før vi traadte i Mørket ud,
mit Blik over Væggen gled:
et Crucifix — og derunder stod skrevet,
at „Gud han er Kærlighed!“

s. 255 Ved denne deres fælles store Sorg kom en dyb og ren Følelse frem i Holger for hans Børns Moder. Og dog kan man sige, at ned i den lille Barnegrav sænkede Emmy sin Ægteskabslykke. Lidt efter lidt følte hun, at noget var forandret. Ediths Indflydelse begyndte at gøre sig gældende, hvor meget end Holger selv til en Begyndelse søgte at staa imod. Saa fulgte da Kampen for at beholde den elskede Mand, — desværre ofte præget mere af Bitterhed, end af Klogskab og Overlegenhed. Jeg har allerede fremhævet, at Perioden „Edith“ sikkert var forløbet ganske anderledes, hvis Emmy virkelig havde kunnet resignere blot forbigaaende — i Samtaler med sine Børn har hun senere hen i Livet selv indrømmet dette. Dog saaledes skulde det altsaa ikke blive — Forholdene den Gang var jo heller ikke som nu, da det maaske kunde falde lettere. „Velvillige“ Sjæle skulde nok gøre deres til at grave Kløften dybere og Emmy selv lod sig sikkert drive længere ud i Stejlhed og Trang til „Opgør“, end hun maaske inderst inde ønskede. Saa skiltes da deres Veje og Emmy valgte at leve for sine Børn — som hun blev en god og trofast Moder.

Da denne Bog nu i det store og hele handler om Holgers Forhold til Fader, vil jeg slutte den med et Digt, som Holger skrev to Aar efter Faders Død. Jeg ønsker ogsaa, at Holgers egne Ord skal være det sidste, der staar paa disse Sider.

Fader døde d. 2den Juli 1892. Lige fra dengang og til nu har vi Søskende haft for Skik at samles paa hans Fødselsdag, d. 22de November. I 1894 var vi hos min Moder, kun tre Maaneder før hendes Død. Holger var i Hamborg, men sendte Moder dette Digt og bad, om det maatte blive oplæst ved Festen.